

[Hans Nielsen.]

vil sikkert kunne naa til Forstaaelse om den Slags Engagementer. Er der derimod Tale om Udlaan til private Forretninger, Fabrikker eller Handelsselskaber, hvis Status hurtigt kan skifte, synes jeg ikke, man kan gaa videre end til de 35, henholdsvis 50 pCt.

Jeg vil meget indtrængende henstille til det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven og andre, at de ikke stiller Forslag om Ændring af denne Paragraf, for jeg synes, vi har tilstrækkeligt mange sørgelige Eksempler paa, hvad slige store Udlaan til Enkeltmand kan føre til. Der er nemlig stor Fare ved store Udlaan til enkelte Selskaber eller enkelte Personer, naar det vel at mærke drejer sig om Virksomheder af forretningsmæssig Art. Det er aldrig til at komme ud af de Engagementer igen; har man først laant en meget stor Forretning et meget stort Beløb, og det saa gaar halvdarligt eller heldaarligt for vedkommende Virksomhed, er Banken til Stadighed i den Situation, at den enten skal dreje Nøglen om for Kassen, lade Forretningen likvidere og derved konstatere et stort Tab eller ogsaa blive ved med at forsyne Virksomheden med ny Kapital, og derved vokser altsaa Engagementet stadig.

Det er derfor nødvendigt, at der i Loven findes en Grænse, som ikke kan overskrides, og naar man her er gaaet helt op til 50 pCt., synes jeg, man har strakt sig saa langt, som det er forsvarligt.

Handelsministeren (Hauge): I Anledning af det ærede Medlem Hr. Elgaard's Bemærkninger om det foreslaaede Banknævn skal jeg sige, at det er vist ikke rigtigt eller nyttigt at udtale andet eller mere om dette Banknævn end det, der er sagt i Lovforslagets § 3. Det er et Nævn med raadgivende Beføjelse, det er et Nævn, der ledes af Bankinspektøren, og det er et Nævn, hvis hele Virksomhed fastslaaes i en af Ministeren affattet Vedtægt. Det er noget nyt, det er et Forsøg, der gøres, men det er ikke et Forsøg paa at tilsidesætte Bankinspektørens Skøn eller Arbejde, det er ikke et Forsøg paa at sætte nogen ved Siden af Bankinspektøren, sideordnet med ham i Afgørelserne, paa ingen Maade.

Jeg haaber, at dette Banknævn vil komme til at virke tilfredsstillende, ikke saaledes at forstaa, at det, som det ærede Medlem Hr. Elgaard gav Udtryk for, skal være en Overinspektion eller Overdirektion, det kan der fornuftigvis ikke være Tale om. Men selv med denne forholdsvis beskedne

Stilling som raadgivende Institution er det, synes jeg, nødvendigt at have en Bestemmelse om, at der paahviler de paagældende Tavshedspligt med Hensyn til det, de faar at vide. Det er, som jeg allerede har sagt, muligt, at der under en Diskussion, en Samtale med Bankinspektøren om Ting i al Almindelighed kan falde en eller anden Udtalelse, som angaar en Bank, som de paagældende ikke har nogen direkte Forbindelse med, og sker dette, maa det selvfølgelig være deres Pligt at bevare, hvad de har faaet at vide, de har ingen Ret til at tale videre om det, de maa have Tavshedspligt.

Denne Pligt synes jeg maa paalægges dem, selv om deres Opgave som Nævnmedlemmer er nok saa beskeden, og der kan ikke i Paalæggelsen af denne Tavshedspligt ligge nogen som helst Vejledning med Hensyn til, hvad de skal have med at gøre, hvor omfangsrig deres Virksomhed kan blive. Jeg maa da ogsaa i denne Forbindelse stærkt pointere, at det er Ministeren, der i den Vedtægt, der skal udstedes, angiver, hvad deres Virksomhed skal være, og jeg maa sige, at jeg paa Forhaand vil være yderst forsigtig med at give disse Banknævnmedlemmer Opgaver, som kan være omtvistede.

Jeg skal ikke komme ind paa en dybere Omtale af Bestemmelserne i § 4 og § 6; de er jo nu drøftet frem og tilbage. Man har Betæneligheder ved at gaa til Koncessionssystemet, og der kan ogsaa siges meget for og imod det. Naar jeg har sagt, at man har Koncessionssystemet i Sverige, er det aldeles ikke ensbetydende med, at jeg mener, vi skulde tilstræbe en Udvikling af vore Bankforhold her i Danmark, som man har haft den i Sverige. Men jeg mener, at vore særegne Forhold aldeles ikke vil blive berørt af den Omstændighed, at man i en Lov indfører en Bestemmelse om, at naar der er Tale om at oprette en Bank, skal der indhentes Sanktion hos den vedkommende Minister. I al Almindelighed vil dette være en Formssag; kun i saadanne Tilfælde, hvor det er uomtvisteligt, at Samfundets Interesse er bedst varetaget ved, at en Bank ikke oprettes, kan Ministeren sige nej til Kravet om at faa den oprettet.

Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven gjorde paa ny en Indvending imod Bestemmelserne i § 12 og paastod, at Bestemmelsen i § 12, 3die Stykke, hvorefter der kan være Mulighed for, at Bankinspektøren kan tillade Engagementer udover, hvad der er fastsat i Paragraffens 1ste Stykke, ikke er fyldestgørende. Jeg vil dertil sige, at det er min